

σπουδῶν. Ἄνευ τῆς θρησκευτικῆς ἐπιστήμης αἱ ἄλλαι ἐπισημαίαι δὲν δύνανται νὰ παρέξωσιν οὔτε εἰς τὸ ἄτομον εὐτυχίαν, οὔτε εἰς τὸ Κράτος εὐημερίαν.»

Τὸ ἐπόμενον ἄσμα ἐγράφη ὑπὸ τοῦ σεβαστοῦ καθηγητοῦ κ. Φιλίππου Ἰωάννου καὶ ἐδημοσιεύθη τῇ 10 Ὀκτωβρίου 1828 ἐν τῇ «Γενικῇ Ἐφημερίδι τῆς Ἑλλάδος». Ἀνετυπώθη δὲ καὶ ἐν τῇ Neugriechische Grammatik τοῦ Possart (1834).

Σ. τ. Δ.

ΑΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ

Τὸ ἔαρ μ' ἄνθη καὶ πρασινάδας
Τερπνῶς στολίζει τὰς πεδιάδας·
Τὰ δένδρ' ἀνοίγουν, ἄνθη ἐκφύουν,
Καρπὸς ὠραίους μᾶς προμηγνούν·
Αἱ ἀηδόνες λιγυρὰ μέλπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἡ Ἰεφυρίτις αὔρα κλονίζει
Σιγὰ τὰ φύλλα καὶ ψιθυρίζει·
Νυκτὸς αἱ δρόσοι τὴν γῆν ὑγραίνουν,
Τέττιγες ἔξω αὐτῆς προβαίνουν,
Νὰ τερετίσουν ἔς τὰ δένδρ' ἀνέρπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ὁ γεωπόνος τὸν ὀφθαλμὸν του
Ἡδῶναι στρέφων πρὸς τὸν ἀγρόν του,
Τὰ σπαρτὰ βλέπει νὰ κυματίζουν,
Τοὺς στάχους ἤδη νὰ καλυκίζουν·
Παρθένοι ἄνθη εὖσσμα δρέπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἀρνίον πλήθη καὶ ἐριφίων
Σκιρτοῦν μὲ χάριν εἰς τὸ πεδίον.
Ὁ βοσκὸς ἔχει τὴν χλόην στρώμα,
Καὶ τὸν αὐλὸν του κρατεῖ ἔς τὸ στόμα·
Παίξει τὰ δένδρα κύκλω συρρέπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Πρίαποι, νύμφαι αἱ τῶν δασέων,
Καὶ τῶν ὑδάτων, καὶ τῶν ὀρέων,
Χοροὺς συσταίνουν, πανηγυρίζουν,
Τὸ ἔαρ ψάλλου καὶ λιγυρίζουν,
Τὰ θεῖα κάλλη αὐτῶν ἐκπρέπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἐκ τῶν λιμένων ἤδη τὰ πλοῖα
Οἱ ναῦται λύουσι, κάμνουσι πανία,
Τὴν γαληναίαν θάλασσαν σχίζουσι,
Τρίτωνες κύκλω τὰ τριγυρίζουσι,
Τ' ἄγρια κύματα ἀποτρέπουσι,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἐαρ μου, ἔχε τὰς καλλονὰς σου!
Ζέφυρε παίξε μὲ τὰς πνοὰς σου!
Τέττιγες, κῆραι ἐξήχου κάλλους!
Βοσκοὶ καὶ νύμφαι, ὄψαγετε ἄλλους!
Τὸν νοῦν μου ταῦτα δὲν παρεκτρέπουσι,
Τὸν νοῦν μου πάντα αἱ Μοῦσαι τέρπουσι.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Εἰς πᾶν ἔθνος πολλοὶ εἰσιν οἱ μὴ κηδόμενοι

μενοὶ εἰμὴ περὶ τοῦ ἰδίου συμφέροντος, ἀμεριμνοῦντες δὲ περὶ τοῦ κοινοῦ· πολλοὶ ὅμως τ' ἀνάπαλιν πρεσβεύουσιν ὅτι, ὅπως ἐλεγέ ποτε ὁ Περικλῆς, οὐδεμία οἰαδῆποτε ἰδιωτικὴ εὐπραγία δύναται νὰ ἦνε ὠφέλιμος, ὡσάκις ἀθρόα ἡ πόλις ἔχει κακῶς. Καὶ πονήρως μὲν διακείται ἡ πατρίς ὡσάκις πλειονοψηφοῦσιν οἱ πρῶτοι, εὐροοῦσι δὲ τὰ κατ' αὐτὴν ὡσάκις ἐπικρατοῦσιν οἱ δεῦτεροι. (Κ. Παπαρρηγόπουλος.)

* * * Νεανία, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦσο ἔτι παῖς ἐντὸς μικροῦ ἢ κεφαλῆ σου θέλει λευκανθῆ ὑπὸ τῆς ἡλικίας, τὸ σῶμά σου θέλει κυρτωθῆ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν χρόνων. Ἐπιλαμβάνου προθυμῶς καὶ μετὰ πόθου τῶν διαρρουσῶν ὥρων, πλήρωσον αὐτὰς ὠφελίμων ἔργων καὶ θέλεις ζῆσει ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους πλειότερον, ἢ ὅσον ἔζησεν ὁ ἀνόητος ἀργὸς καθ' ὅλην ἡμικατονταετηρίδα. Οἱ καρποὶ τῆς δραστηριότητός σου, ἰδοὺ ἢ ζωῆ σου! (Zschokke.)

* * * Τὰ πάθημας εἶνε ἀληθεῖς φοίνικες. Εὐθὺς ὡς καίεται ὁ παλαιὸς, ἀναφύεται ὁ νέος πάραυτα ἐκ τῆς τέφρας. (Goethe.)

* * * Ὁ δέξινους εὐρίσκει σχεδὸν τὰ πάντα γελοῖα, ὁ λογικὸς σχεδὸν οὐδέν.

* * * Καλῶς κεκαλονισμένη ζωὴ πολλαπλασιάζει τὸν χρόνον.

ΥΠΙΕΙΝΗ

Θεραπεία δηγμάτων.

Ἐν τῷ Χρόνῳ τοῦ Λονδίνου ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως ἡ ἐξῆς ἐπιστολή: «Ἀναγνώσας ἐν τῇ ἐφημερίδι ὑμῶν διήγησιν τοῦ θανάτου ἀνθρώπου δηχθέντος ὑπὸ γαλῆς, σὰς παρακαλῶ νὰ δημοσιεύσητε τὸ ἐξῆς, ὅπερ μοι συνέβη πρὸ τριῶν ἑβδομαδῶν.

»Ἐἶχον φέρεϊ ξένον κύνα εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ συμφιλιώσω αὐτὸν μὲ τὰς γαλάς, ἔλαβον μίαν ἐξ αὐτῶν εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ ἔφερον πλησίον τοῦ κυνός. Ἡ γαλῆ ἐτρόμαξε καὶ μὲ ἔδηξε τοσοῦτον ἰσχυρῶς κατὰ τὸν μέγαλον δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ὥστε οὐχὶ μόνον εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ κρέατος τέσσαρες τῶν κάτω ὀδόντων αὐτῆς, ἀλλ' ἡ πίεσις τοῦ οὐρανίσκου αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ δακτύλου ἐπέφερε σπουδαῖον οἰδήμα. Μετὰ ἐν ἡ δύω λεπτὰ ὁ πόνος ἦτον ἀληθῶς ἀνυπόφορος, καὶ πολὺ φοβερώτερος ἐκείνου ὃν ὑπέφερα ἄλλοτε πληγωθείς. Ἐλαβον ὀλίγον βάμμα ἀρνικῆς καὶ ἀναμίξας μὲ δωδεκαπλασίαν ποσότητα ὕδατος, ἔλουσα καλῶς τὸν δάκτυλον. Μετὰ τινα δευτερόλεπτα τὸ αἶμα ἤρχισε νὰ ρεῖ ἐλευθέρως, ὁ πόνος ἔπαυσε καὶ τὸ οἰδήμα κατέπεσεν. Ἐκτοτε δὲν ἠσθάνθην πλέον οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐνόχλησιν.»